ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **MAKLER SERVICE BOHEMIA INTERNATIONAL s. r. o.**, se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1, zastoupená Ing. Vlastimilem Sojkou, daňovým poradcem, se sídlem KODAP, s. r. o., 1. máje 97, 460 01 Liberec, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200 a č. j. 1310/07-1200, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200, se ve výroku I. zrušuje.

II. Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200, se zamítá.

III. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Na základě kontroly daně z příjmů právnických osob zahájené dne 14. 7. 2005 doměřil Finanční úřad v Teplicích dodatečnými platebními výměry ze dne 4. 8. 2006,

č. j. 129542/06/210913/1892, a č. j. 128589/06/210913/1892, žalobkyni na dani z příjmů právnických osob částku 7 300 500 Kč za zdaňovací období roku 2001, resp. částku 8 334 040 Kč za zdaňovací období roku 2002. Odvolání žalobkyně proti citovaným rozhodnutím správce daně žalovaný rozhodnutími ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200 (ve vztahu k dani z příjmů právnických osob za rok 2001), a č. j. 1310/07-1200 (ve vztahu k dani z příjmů právnických osob za rok 2002), zamítl.

[2] Proti rozhodnutím žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten rozsudkem ze dne 23. 12. 2009, č. j. 15 Ca 121/2007 - 120, zrušil napadená rozhodnutí žalovaného i dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Teplicích za zdaňovací období roku 2001 i 2002 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.); současně uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení (výrok II.). Citovaný rozsudek krajského soudu napadl žalovaný v celém rozsahu kasační stížností ze dne 1. 2. 2010. Následně podáním ze dne 1. 3. 2010 vzal žalovaný předmětnou kasační stížnost zpět ve vztahu k části výroku I. napadeného rozsudku, kterou bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, a dodatečný platební výměr správce daně ze dne 4. 8. 2006, č. j. 129542/06/210913/1892, tj. v části týkající se daně z příjmů právnických osob za rok 2001. Poté Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 25. 5. 2011, č. j. 15 Ca 121/2007 - 170, řízení o kasační stížnosti žalovaného v tomto rozsahu zastavil. O zbývající části kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2011, č. j. 7 Afs 49/2010 - 170, tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 12. 2009 v části týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1310/07-1200, a dodatečného výměru správce daně ze dne 4. 8. 2006, č. j. 128589/06/210913/1892 (tj. v části týkající se daně z příjmů právnických osob za rok 2002), a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] V novém řízení Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, a dodatečný platební výměr správce daně ze dne 4. 8. 2006, č. j. 129542/06/210913/1892, týkající se zdaňovacího období roku 2001 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1310/07-1200, týkající se zdaňovacího období roku 2002 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.) a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 24 160 Kč (výrok III.).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl první a třetí výrok rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel podrobně popsal předcházející průběh soudního řízení a zdůraznil, že krajský soud v napadeném rozsudku svým prvým výrokem zrušil rozhodnutí správních orgánů, která již v době rozhodování soudu neexistovala, neboť byla zrušena rozsudkem krajského soudu ze dne 23. 12. 2009. Ve vztahu k rozhodnutím správce daně i žalovaného týkajícím se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2001 byla totiž první

kasační stížnost dne 28. 11. 2011 vzata zpět a řízení o ní bylo v tomto rozsahu zastaveno usnesením krajského soudu ze dne 25. 5. 2011. Opětovné rozhodování o části žaloby týkající se dodatečného vyměření daňové povinnosti na dani z příjmů za rok 2001 tak bylo nedůvodné a nezákonné.

[6] Krajský soud tedy v napadeném rozsudku projednal již neexistující znění žalobcova návrhu a zrušil rozhodnutí správních orgánů, která již byla dříve pravomocně zrušena. Tímto postupem zatížil řízení před soudem vadou, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
[7] Skutečnost, že soud v odůvodnění napadeného rozsudku prezentoval svůj právní názor ve vztahu k dani z příjmů právnických osob týkající se roku 2001, způsobuje dále nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[8] V kontextu shora uvedeného napadl stěžovatel rovněž třetí výrok citovaného rozsudku krajského soudu týkající se náhrady nákladů řízení před soudem. Podle stěžovatele měl krajský soud zohlednit, že žalobkyně neměla úspěch v řízení o kasační stížnosti žalovaného směřující proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 12. 2009, proto jí neměl přiznat náhradu nákladů za řízení o kasační stížnosti žalovaného ze dne 1. 2. 2010.

[9] K přípustnosti podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se krajský soud v napadeném rozsudku neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu je přitom zákonnou povinností soudu, jehož rozhodnutí bylo kasačním soudem zrušeno; v projednávané věci se ovšem krajský soud závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011 neřídil a nerespektoval usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 25. 5. 2011. Z opatrnosti proto stěžovatel uplatnil i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve výroku I. a III. zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Poté vážil, zda je předložená kasační stížnost přípustná k projednání.

[13] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* S ohledem na judikaturu Ústavního soudu vyslovenou v nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. 6.

2005 (N 119/37 SbNU 519), http://nalus.usoud.cz, lze dospět k závěru, že opakovaná kasační stížnost je přípustná ve vztahu k právní otázce, kterou se Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku nezabýval, neboť to vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo možné. V právě posuzovaném případě tomu tak bylo, neboť v pořadí druhou kasační stížností je namítáno, že krajský soud rozhodl o části žaloby znovu poté, co bylo řízení o této části žaloby pravomocně zastaveno. Taková právní otázka nebyla a ani nemohla být předmětem předchozího kasačního přezkumu Nejvyšším správním soudem, neboť k zastavení řízení o předmětné části žaloby mělo dojít až po vydání prvního rozsudku krajského soudu. Odmítnutí kasační stížnosti v tomto případě z důvodu nepřípustnosti se proto jeví jako přepjatý formalismus, kterým by v podstatě byla eliminována role Nejvyššího správního soudu jako sjednotitele judikatury krajských správních soudů a který by zjevně zasahoval do práva účastníků řízení na spravedlivý proces. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná.

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku zmatečnosti prvého výroku napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v absenci podmínek řízení [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], poté se zabýval námitkou nesprávného určení náhrady nákladů řízení v řízení před krajským soudem [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. A)
Zmatečnost spočívající v nedostatku podmínek řízení

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud v rozporu se zákonem v napadeném rozsudku zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkajících se zdaňovacího období roku 2001, ačkoliv řízení o této části žaloby bylo již pravomocně ukončeno.

[18] Z dosavadního průběhu soudního řízení je patrné, že žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 5. 6. 2007 napadla žalobkyně dvě rozhodnutí žalovaného, jimiž jí byla doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2001 a 2002. Rozsudkem ze dne 23. 12. 2009, č. j. 15 Ca 121/2007 - 120, krajský soud obě žalobou napadená rozhodnutí včetně dodatečných platebních výměrů vydaných Finančním úřadem v Teplicích zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[19] První rozsudek krajského soudu napadl žalovaný kasační stížností ze dne 1. 2. 2010 v plném rozsahu. V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 3. 2010 žalovaný vzal podanou kasační stížnost zpět v části směřující proti výroku I. rozsudku krajského soudu, kterou byla zrušena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkajících se zdaňovacího období 2001 (tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, a dodatečný platební

výměr Finančního úřadu v Teplicích ze dne 4. 8. 2006, č. j. 129542/06/210913/1892); v témže podání žalovaný odůvodnil podanou kasační stížnost ve vztahu k dani z příjmů právnických osob za rok 2002. Následně krajský soud usnesením ze dne 25. 5. 2011, č. j. 15 Ca 121/2007 - 170, zastavil řízení o kasační stížnosti proti té části výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu ze dne 23. 12. 2009, týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001, podle § 47 písm. a) s. ř. s. Citované usnesení nabylo právní moci dne 30. 5. 2011. Tímto dnem bylo s konečnou platností rozhodnuto o části žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, vztahujícího se ke zdaňovacímu období roku 2001.

[20] O zbylé části kasační stížnosti následně rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2011, č. j. 7 Afs 49/2010 - 170, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 12. 2009 zrušil v části týkající se rozhodnutí správních orgánů ohledně daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002. V tomto rozsahu měl krajský soud v novém řízení rozhodnout o podané žalobě.

[21] Krajský soud nicméně v dalším řízení rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200, rozhodl o celém rozsahu původní správní žaloby tak, že prvým výrokem zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se zdaňovacího období 2001 a druhým výrokem rozhodnutí žalovaného týkající se zdaňovacího období roku 2002. Je nutné přisvědčit stěžovateli, že krajský soud v napadeném rozsudku pominul předchozí vývoj soudního řízení a rozhodl i o části žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, navzdory tomu, že rozsudkem ze dne 23. 12. 2009, č. j. 15 Ca 121/2007 - 120, byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 pravomocně zrušena. Zákonnost rozhodnutí žalovaného č. j. 1308/07-1200, a jemu předcházejícího platebního výměru tedy krajský soud posuzoval bez jakéhokoli návrhu žalobkyně. Tímto postupem krajský soud napadeným rozsudkem rozhodl o části žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného týkajícího se doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2001, ačkoliv o téže věci již dříve pravomocně rozhodl. Pokud tedy krajský soud prvým výrokem napadeného rozsudku rozhodl o části žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2007, č. j. 1308/07-1200, aniž by zohlednil předchozí zrušující rozsudek ze dne 23. 12. 2009 a následné usnesení o zastavení řízení ze dne 25. 5. 2011, je tento výrok zmatečný, neboť pro rozhodnutí o předmětné části žaloby chyběly podmínky řízení a krajský soud o dané věci rozhodoval bez návrhu účastníka řízení.

[22] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38, publikovaném pod č. 435/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, uvedl, že „[z]*ákladní podmínkou řízení před soudem ve správním soudnictví je existence návrhu nebo žaloby, v případě soudního přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí je to existence žaloby proti tomuto rozhodnutí směřující (...).*“ Žalobkyně podala v posuzovaném případě správní žalobu proti dvěma rozhodnutím žalovaného. Řízení o části žaloby směřující proti prvnímu rozhodnutí č. j. 1308/07-1200, týkajícího se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001, bylo ukončeno nabytím právní moci rozsudku 23. 12. 2009, č. j. 15 Ca 121/2007 - 120, jímž bylo předmětné rozhodnutí včetně dodatečného platebního výměru s konečnou platností zrušeno. Následné řízení o kasační stížnosti proti této části rozsudku ze dne

23. 12. 2009 bylo zastaveno usnesením krajského soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 15 Ca 121/2007 - 170. Z toho plyne, že po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 7 Afs 49/2010 - 170, jímž byla vrácena věc krajskému soudu k rozhodnutí v rozsahu žaloby směřující proti druhému rozhodnutí žalovaného č. j. 1310/07-1200, mohl krajský soud jednat a rozhodovat výlučně o této části žaloby směřující proti doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002. Krajský soud však prvým výrokem napadeného rozsudku rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 1308/07-1200, k čemuž chyběly podmínky řízení. O této části žaloby totiž bylo již dříve pravomocně rozhodnuto, a proto návrh žalobce na zrušení předmětného rozhodnutí v okamžiku vydání napadeného rozsudku krajského soudu již neexistoval. Takový postup krajského soudu je třeba považovat za zmatečný.

[23] Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud uvedenou kasační námitku důvodnou, proto zrušil prvý výrok napadeného rozsudku krajského soudu pro zmatečnost.

III. B)
Náhrada nákladů řízení před krajským soudem

[24] Další námitkou uplatněnou v kasační stížnosti stěžovatel napadal závěr krajského soudu ohledně náhrady nákladů řízení. Konstatoval, že byť krajský soud žalobci vyhověl a zrušil žalobou napadená rozhodnutí, žalovaný byl v předcházejícím řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu úspěšný, proto by žalobci neměl být přiznán nárok na náhradu nákladů řízení za předchozí řízení o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 49/2010.

[25] Tato námitka stěžovatele napadající výrok o náhradě nákladů řízení je přípustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikované pod č. 2116/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že do nákladů řízení, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, www.nssoud.cz).

[26] O náhradě nákladů řízení se zásadně rozhoduje na podkladě úspěchu účastníka řízení ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Má-li účastník řízení ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v plné výši. Pokud má však účastník pouze částečný úspěch, má právo na náhradu toliko poměrné části nákladů. Otázku úspěchu účastníka řízení je třeba posuzovat ve vztahu k předmětu řízení a žalobnímu petitu. Účastník má ve věci plný úspěch, pokud soud vyhoví jeho žalobě v plném rozsahu. V řízení tedy musí být zohledněn výrok konečného rozhodnutí vydaného ve věci krajským soudem, nikoliv výrok předchozího rozhodnutí, které bylo posléze ke kasační

stížnosti zrušeno (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 31/2010 - 89, www.nssoud.cz).

[27] V posuzované věci učinila žalobkyně předmětem soudního přezkumu dvě rozhodnutí stěžovatele označené v záhlaví, jejichž zrušení se žalobou domáhala (žalobní petit). V průběhu řízení před správními soudy byla obě žalobou napadená rozhodnutí zrušena (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 12. 2009, č. j. 15 Ca 121/2007 - 120, a ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200), čímž krajský soud plně vyhověl petitu žaloby. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, když žalobkyni přiznal v plném rozsahu náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Nelze přistoupit na tezi stěžovatele, že žalobkyně měla v řízení pouze částečný úspěch (a že to byl právě stěžovatel, kdo byl úspěšný v předchozí kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 49/2010), neboť ve skutečnosti žalobkyně plně dosáhla toho, čeho se od počátku svojí žalobou domáhala. Námitka nesprávného posouzení nároku žalobkyně na náhradu nákladů řízení je tak nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1. s. ř. s. zrušil prvý výrok rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 15 Af 76/2011 - 200. Citované ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. se zrušením rozhodnutí spojuje vrácení věci soudu k dalšímu řízení, resp. vázanost právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To ovšem přichází v úvahu jen tam, kde po zrušení rozhodnutí v kasačním řízení zůstává nějaký návrh, o němž musí soud dále rozhodnout. Tak tomu není tam, kde zmatečnost zrušeného rozhodnutí spočívala v neexistenci návrhu (žaloby) poté, co o předmětné části žaloby vztahující se k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2001 bylo již s konečnou platností rozhodnuto usnesením krajského soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 15 Ca 121/2007 - 170. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl pouze o zrušení zmatečného výroku.

[29] Vzhledem k tomu, že se věc nevrací krajskému soudu k dalšímu řízení, rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť dosáhl zrušení prvého výroku napadeného rozsudku. Měl by proto právo na náhradu nákladů řízení, nicméně žádné náklady nad rámec běžné činnosti mu v daném případě nevznikly; Nejvyšší správní soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nedůvodnost námitky o nesprávně stanovené výši náhrady nákladů řízení nemá vliv na plný úspěch stěžovatele ve věci, neboť výrok o nákladech řízení je akcesorický k výroku ve věci samé a nelze o něm samostatně rozhodovat v řízení o kasační stížnosti (blíže srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 3. 2007, č. j. Konf 37/2006 - 31, publikované pod č. 1245/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Žalobkyně v řízení o kasační stížnosti úspěšná nebyla, proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu